

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 23

7. června 2015

Cena: 8 Kč

XXII. kurz varhaníků a zpěváků 2015

Ve dnech 7. - 15. srpna se v Havlíčkově Brodě uskuteční již tradiční celocírkevní setkání varhaníků a zpěváků – začátečníků i pokročilých, aby v přátelské, radostné atmosféře prožili dny naplněné hudbou.

Setkáme se díky vstřícnosti a pohostinnosti naší havlíčkobrodské náboženské obce a její farářky ses. Mileny Cicálkové i díky podpoře brněnské

diecéze a jejího biskupa br. Juraje Dovaly. Sraz účastníků bude v pátek 7. 8. v odpoledních hodinách na naší faře, v sobotu je připraven poznávací

Fara
v Havlíčkově Brodě

výlet, den Páně oslavíme s místní obcí a zakončíme biblickou večerí. Od pondělí zahájíme a zakončíme každý den pobožností – při nichž se u varhan budou střídají jednotliví členové kurzu. Dopolední čas bude věnován nácvičce hry na varhany, odpoledne pak hlasové výchově, nácvičce sborových skladeb a písní a přednáškám. Na pátek 14. 8. společně připravíme veřejný koncert v Husově sboru, který začne v 19 hodin. Kurz bude ukončen v sobotu 15. 8. songovou bohoslužbou.

Ubytování je zajištěno v Domově mládeže střední zdravotnické školy v blízkosti našeho sboru, stravování 3x denně. Kurzovné 2800,- Kč. Hradí se na místě. Vezměte s sebou Zpěvník, Liturgii a další noty k nácvičce hry na nástroj či zpěvu.

Příhlášky zasílejte do 22. 6. na faru do Zlína, příp. na mailovou adresu: nocesh.kov@seznam.cz.

Na setkání se těší Zdeněk Kovalčík.

Oslavy Mistra Jana Husa na počernické faře s Diviznou

Pěkné odpoledne se konalo na faře Církve čsl. husitské, kde jsme si připomínali 600. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa. Setkání bylo ekumenické a účastnili se ho kazatelé skoro všech církví u nás v Horních Počernicích. A protože odkaz Mistra Jana je odkazem o pravdě, vyslechli jsme si velmi pěkné povídání kazatele ČCE Petra Fírbase o tom, jak se Hus odvolává ne ke světským instancím, ale ke Kristu a jak si za svým slovem dokázal stát. Farářka Eva Cudlínová pak ve svém krátkém povídání promluvila o tom, abychom se nenechali nakazit povrchností dnešní doby a slovičkařením, a naopak prosazovali, že „pravda se v dnešním světě nosí“.

Slovo „pravda“ máme dokonce na naší vlajce prezidenta republiky, v duchu odkazu Mistra Jana Husa. Kdykoliv pohlédneme na vlajku, vzpomeňme: „Pravda (Páně) vítězí.“ Po duchovní stravě jsme strávili pěkné odpoledne s občerstvením na farní zahradě. A nakonec jsme se my, Divizňáci, a všichni naši blízcí vyfotili před naší chloubou – První počernickou knihobudkou (další informace viz str. 4).

Eva Cudlínová

Z nedávné
orchestrace
liturgie Karla
Farského v Brně-
Židenicích.
Iniciátorem
projektu a sklada-
telem ojedinelého
orchestrálního
doprovodu je
Petr Vaculovič.

Buber a my

13. června uplyne 50 let od úmrtí Martina Bubera. Tento židovský myslitel byl jednou z nejvýraznějších osobností 20. století a dodnes oslovuje ateisty, židy, muslimy i křesťany.

Buber se narodil ve Vídni a vyrůstal ve Lvově u zbožných prarodičů. Přesunem na studia do Vídně a dalších německy mluvících měst se dostal do zcela jiného duchovního ovzduší. „Když někdo přijde z prostředí lvovských chasidů do velkoměsta, do Vídně, je každopádně vystaven tvrdé konfrontaci. Vidí také svoje souvěrce, kteří chodí do toho skladiště berlíček na svědomí a všechno si nějak odůvodní. A měknou. A to měknutí nahrazují lpením na tradici. Tam někde se muselo narodit to, proč je velmi tolerantní vůči všem a velmi netolerantní vůči fundamentalismu,“ říká o Buberovi Jaroslav Achab Haidler (kterému, stejně jako řadě dalších dobrých lidí, děkujeme za příspěvek na obnovu vyhořelého mirovického kostela) v pořadu České televize Světci a svědci. Roku 1904 vydal Buber disertaci o individualitě, zejména na příkladu Jakuba Böhma a Mikuláše Kusánského. Sepsal několik sbírek chasidských příběhů a pracoval na novém, originálním překladu Bible do němčiny. Buber byl zastáncem smíření Židů

a Arabů, což mu na obou stranách lecky vyneslo nepřízeň, a v této snaze pokračoval i jako první prezident Izraelské akademie věd a klasického vzdělávání. Až do smrti udržoval blízké vztahy se svými přáteli původem z Prahy, např. Maxem Brodem. Jeho tzv. filosofie dialogu zásadně ovlivnila sociologii, pedagogiku i lékařskou psychoterapii. Ve stěžejním nábožen-

ske-filosofickém díle „JÁ A TY“ Buber navázal na myšlenky personalismu a rozlišil dvě „základní slova“ „Já-Ty“ a „Já-Ono“, jež charakterizují přístup člověka ke skutečnosti. Buberovým dílem se inspiroval náš přední teolog Zdeněk Trtík. Vztah „já-ty“ zpracovává jako první český myslitel do kontextu křesťanství.

Trtíkova habilitace „Vztah já-ty a křesťanství“ je v teologii ČČSH formativní. Vytvořila filosoficko-teologickou tradici, která se neustále rozvíjí. NA

MÍJENÍ, SETKÁNÍ
A MOC PŘÍTOMNOSTI

Když byly malému (a později velkému a světoznámému filosofovi) Martinu Buberovi tři roky, manželství rodičů se rozpadlo, přesněji jeho matka opustila otce i Martina. Vychovával jej i zbožný dědeček, významný lvovský rabin, moudrý a moderní člověk. Pod jeho vlivem se začal zabývat chasidstvím (hnutí vroucí lidové zbožnosti).

Dědeček Salomon Buber představoval typ židovského učenice, který se úspěšně věnoval svému zaměstnání (byl mj. ředitelem dvou bank) proto, aby mohl bádát. S píli člověka plněního své náboženské poslání a současně metodami západoevropské vědy sbíral a vydával ve Lvově rabínské výklady Písma. „Dědeček byl pravý filolog, který „miloval slovo“, ale láska babičky ke slovu na mě působila ještě mocněji než jeho. Tato láska byla totiž velmi bezprostřední a plná zbožnosti,“ napsal později Buber.

Buberův otec projevoval výrazně nesentimentální a ryze lidskou lásku k přírodě i k lidem. Zlostně odmítal slepou dobročinnost, neuznával žádnou jinou pomoc než pomoc člověka konkrétním lidem, kterou také provozoval. Ještě ve stáří se nechal zvolit v židovské obci ve Lvově do „komise

Pokračování na str. 3

Mít někoho k objemu

Tuhle mi manželka povídá: „Potkala jsem Věru. Moc, moc tě pozdravuje a prej ti děkuje.“ „A zač?“ ptám se. „No, šla s Andulou, a jak víš, obě jsou dost senzibilní. Andula zrovna na Věru působila velmi negativně. Věra byla z toho nešťastná a tys prý vystupoval z auta, přikvačil k ní, silně ji objal, že jsi rád, že ji vidíš. Říkala, jak se jí tím tvým objetím ulevilo, chmura z ní spadla a den se jí stal zase snesitelným.“ Už si na to nepamatuji, ale potěšilo to. Vzpomněl jsem si na článek o holčičce, která říkala mamince: „Mami, tebe mám raději než Boha.“ „To přece nesmíš říkat!“ „Ale já tě opravdu mám radši, mami...“ Udivená mamka se ptá: „Proč to tak říkáš?“ „Protože tebe můžu obejmout.“ Je úžasné mít někoho k objemu. Jak krásně se nám to řeční o lásce k bližnímu, teoretizuje, jak bychom měli pomáhat potřebným. Máme kamarády a kamarádky, „přítelkyně“ a „přátele“, s nimiž žijeme na hromádce a po určité době už nejsou ani k objemu. Toužíme objímat někoho jiného. Asi mnozí četli na internetu zprávu, že ve Spojených státech si jistá žena založila živnost, v níž „léčí“ lidi mazlením. Její zákazníci jsou lidé, kterým chybí objetí, pohazení. A jsou ochotni za hodinku lidského tepla dobře zaplatit. Tož pojďme, milí křesťané, objímat zadara.

-czka

Krajina lásky

Rok věčnost vteřina
pro lásku není míra
je jako širší
slunečná krajina

V řekách je duhovo
nad polem trylek visí
pověz mi láska či jsi
jsem všech jsem nikoho

Miloslava Vyletalová-Izáková
NO Praha 1-Malá Strana

Z kazatelského plánu

Druhá neděle po svatém Duchu

Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? Protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtali a padli.

ŽALM 27,1,2b

První čtení: Genesis 3,8-15

Tužby pro dobu po Duchu svatém (I)

1. Abychom růstu Božího slova nebránili a vládě Kristově se poddávali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom všechno, co je nám duchovně prospěšné, navzájem s bratrskou láskou sdíleli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, od tebe pochází veškeré dobro. Dej, abychom z tvého vnuknutí mysleli na to, co je správné, a pod tvým milostivým vedením to také konali! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 4,13 - 5,1

Evangelium: Marek 3,20-35

Verše k obětování: Žalm 13,4-5a

Verš k požehnání: Žalm 18,3

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti, žeš nám dal podíl na tajemství těla a krve svého Syna. Dej, ať v síle tohoto duchovního pokrmu a nápoje žijeme novým životem! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 10, 21, 27, 75, 186, 187, 289, 294

Události doby válečné na Jičínsku 1934 - 1945

Pokračování vyprávění

Miroslava Matouše z čísla 22

Po dvouměsíčním pobytu v nemocnici a dalším měsíci po nastalé „recidivě“, kdy už pracovní úřad o mne ztratil zájem, jsem přijal místo kočího u pana Zajíce v Kacákově Lhotě. Byla to přátelská rodinná známost, ale pracoval jsem za plného nasazení s hospodářovým synem Františkem a dvěma valachy, černým Rapem a hnědým Fuksem. Pracovníci v zemědělství byli před totálním nasazením chráněni. Již po několika měsících mne přijal do písmáry úřadu „Landesverband fuer Land und Forstwirtschaft Aussenstelle Jitschin“ co chráněného zemědělce. Vedoucím písmáry byl JUC Karel Charousek, ředitelem úřadu říšský Němec Strass a jeho sekretářkou tichá Fraeulein Hanisch, která měla svého vojáka kdesi na západní frontě. Pan ředitel se snažil vyslovovat česká slova jako „hospodářska salošna“ nebo „držstfo“. Byl to slušný člověk bez zaujetí vůči Čechům. Nevím, zdali Češi, zaměstnaní na úřadech, řízených Němci, byli povinni zdravít „Heil Hitler“ a vztyčit pravici. To na „našem“ úřadě neplatilo a já se nepamatuji, že bych kdy viděl pana ředitele Strasse nacisticky zdravít. Za účelem vystupňování dodávek potravin byli vysláni do vesnic zemědělství odborníci. Měli za úkol v před-

náškách zdůrazňovat shromážděným rolníkům především frontové oběti vojáků Říše, kteří brání evropskou kulturu. Starostové obcí byli povinni podat hlášení o dojmů, jakým zapůsobila akce. Mým úkolem bylo zprávy shromažďovat. Bylo to zajímavé čtení. Některé pozoruhodné výroky jsem si opsal a pak předčítal k povznesení nálady v písmárně za účasti sousedního osazenstva: „Dojem působil na účastníky s pochopením na dnešní válečnou dobu.“ „Dojem na účastníky byl dojemný, neboť po skončení bylo 5 minut hrobové ticho, potom se členové klidně odebraly domů.“ ... „Řečník mluvil na thema vyživovací hospodářství v protektorátě v pátém roce války, která trvala asi 90 minut.“ „Trvání řečníka 45. minut.“ „Dále zděluji, že průběh přednášky řečníka opravdu byl na posluchače dojemný, neb vše vylíčil, jako by on sám vše proděl neb prožil.“ „Mistry odbočil k minulé válce, jsa ještě dítětem, co se načekal, než obdržel kousek chleba. Zemědělci tiše přizvukovali a potvrzovali jeho slova.“ „Přednáška vzbudila dojem poučný, opravný (reformační).“ ... „Průběh přednášky byl klidný a dojem byl objemný, takže každý šel domů pln odpovědnosti.“ „Dojem přednášky byl 100% a obzvláště vážný. Současně posílám soupis na kuřata a přidělený vepří pro ryspol.“ „Byly všechny zjevně překvapeny, co pro nás všechny Říše udělala, co jsem vše

dovezla, a tím jsme všim dlužní Říši. Řečník uměl vše nazpaměť, takže posluchačům se to líbilo a každý účastník si odnesl kus cti vyživiti náš lid.“ Netušil jsem, že o necelé desetiletí později budou při zakládání zemědělských družstev podobných povzbudivých frázi plné noviny; jen s tím rozdílem, že říše, „co pro nás všechny udělala“, bude jiná. Měli jsme již úplně zbytečné doplňovací hodiny němčiny. Nevím už, kdo byl našim školitelem, ale vypadalo to jako podle knížky Jaroslava Žáka „Študáci a kantoři“. Pan inženýr Podzemský, jenž měl doma malé varhany, v němčině plaval a projevoval se většinou jen slovy „ja“, „schoen“ a „das ist gut“. V budově se držela každé noci střídavě a stejně zbytečně stráž. Bylo to úkolem nás mladých včetně děvčat. Jednoho večera jsme si v ředitelově kanceláři pustili radio a při zvuku hudby si zatančili. Druhého dne pan ředitel poznal podle ladných křivek na parketách, co se v noci dalo. Dal si nás předvolat. Odbylo se to proti očekávání jenom napomenutím. Trochu předběhnu. Koncem války byl pan ředitel Strass, jenž svou rodinu poslal včas do Německa, zajat v Plzni. Poslal do stále fungujícího Svazu zemědělství a lesnictví žádost o potvrzení, že se choval čestně a nikomu neublížil. Karel Charousek, připravený dostudovat na právnické fakultě, mu rád odeslal nejlepší osvědčení.

Pokračování příště

Nad Písmem

NASLOUCHAT SLOVU HOSPODINA

Mk 3,20-35

„Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“ Mk 3,35

Už od prvních stránek Bible, kdy Bůh tvoří svým slovem, jsme vedeni k tomu, že důležité je to, co slyšíme, ne to, co vidíme. Máme stavět na věcech neviditelných, které nás vedou do Božího království, a ne na věcech viditelných, které se mohou rozbít, ztratit či rozpadnout. Už Adam s Evou místo toho, aby se řídili neviditelným Božím slovem, že nemají jíst ze stromu poznání dobrého a zlého, naslouchají hlasu hada, který Evu přesvědčí, že má více spolehat na své oči než na Boží slovo. A Eva se podívá, zadychtí po ovoci a pojí... Tím se pro Evu a Adama vše změní. Ale jen pro ně dva. Zahrada zůstává stejná. Bůh zůstává stejný. Adam s Evou jsou také navenek stejní jako předtím, ale uvnitř nich se něco změní, něco se pokříví. Začnou se bát a to, že jsou nazí, začnou považovat za chybu. Ale nazí jsou úplně stejně jako před tím. Jen oni začnou vnímat svou nahotu jako chybu, začnou se před Hospodinem schovávat a pokříví se jejich komunikace s ním. Na Hospodinovy otázky přestanou odpovídat přímo a různě kolem odpovědi krouží. Bůh se ptá: „Kde jsi?“ Odpověď by měla znít: „Jsem uprostřed stromů v zahradě.“ Ale Adam řekne: „Bál jsem se...“ A tak to pokračuje u všech Hospodinových otázek. Adam i Eva se vykřucují z přímé odpovědi, vymlouvají se a svalují vinu na jiné. Jakoby se přerušilo spojení mezi Bohem a člově-

kem. Jakoby vypadl signál... Buď Bohu špatně rozumí anebo mu rozumět nechťejí... Ale on za to nemůže, člověk sám se postavil do místa, kde špatně slyší, co mu Bůh říká! To pokroucené vnímání Božího hlasu lidem zůstalo – je pro nás lidí typické. Bůh to však chtěl změnit a napravit, chtěl, abychom slyšeli, co nám chce říci, a tak se snažil signál zde na zemi posílit skrze svého Syna Ježíše Krista. A mnoha lidem to pomohlo. Když Ježíš začal uzdravovat a kázat, obklopovaly ho davy, které mohly slyšet opět Boží slovo přímo bez pokroucení. Ne všichni ale Boží hlas v Ježíšových slovech rozpoznali. Je zajímavé, že ti, kteří měli mít k Božím slovu nejbližší, zákoníci, ho nerozpoznali. Zákoníci, kteří Tóru uměli zpaměti, se snažili Boží slovo překroužit. Jako had v zahradě proměnil Evě její pohled na strom a Hospodina, tak se zákoníci snažili proměnit Božího slovo ve slovo Belzebuba, Boží moc v moc zlého a Božího Ducha v nečistého. Kristus se tomu ale brání a skrze podobenství dokazuje, že tomu tak není. Kromě zákoníků, kteří Boží slovo překrucují, je zde ještě jedna skupina lidí, kteří Ježíšovo působení jako Boží hlas nevnímají, a to je jeho rodi-

na. Považují ho za blázna a chtějí ho zpacifikovat. Jejich problém ale je, že nikdy neslyšeli jeho slova přímo, vždy to měli jen zprostředkované. A ani nyní se o to nesnaží. Nechtějí se mu přiblížit, neprotlačují se za ním. Čekají venku a vzkazují mu, aby šel za nimi! A na to Pán Ježíš reaguje tvrdě. Dělá, jakoby je neznal, a potom jako svou rodinu nazve ty, kteří činí Boží vůli! A tak se dostáváme zpět k davu – nestačí jen poslouchat, je potřeba podle Božích slov i jednat! Sestry a bratři, vy jste tím davem, který může mít ten obnovený signál – který může opět slyšet Boží hlas nezkrasleně, díky Ježíši Kristu. Dnes je ale kolem nás tolik hlasů, že je potřeba neustále Boží slovo hledat. Vy sami ho musíte hledat. Nestačí jen poslouchat a číst kázání druhých, nikdy totiž nevíte, jestli jejich pisatelé nejednají jako zákoníci, kteří Boží slovo překrucují. Vy sami byste ho měli umět rozpoznávat a to se musí cvičit – čtením Písma a v rozhovorech s Bohem. Kéž tedy Boží slovo rozpoznáte, kéž ho slyšíte, kéž mu rozumíte a hlavně kéž ho umíte žít! Teprve tehdy totiž patříme do rodiny Božích dětí! Amen. Františka Klásková

Hospodine, děkujeme ti za to, že si k nám neustále hledáš cestu. Děkujeme ti za to, že jsi poslal svého Syna, abys nám zjevil svou vůli. Děkujeme ti, že k nám promlouváš i dnes. A prosíme tě, abys nás povzbuzoval v tom, aby každý z nás sám hledal, co mu chceš říci, a dokázal podle toho jednat. Amen.

Buber...

Pokračování ze str. 1

pro chléb“ a neúnavně obcházeli z domu k domu při hledání skutečně potřebných, což nešlo jinak než osobním kontaktem.

Jak Buber píše v knize vzpomínek, proměškání vztahu s matkou se pro něj stalo jedním z ústředních bodů a ovlivnilo celý jeho další život i filosofii. O rozpadu vztahu rodičů se před Martinem nemluvalo, takže když mu byly čtyři roky, stále očekával, že znovu uvidí svou matku, ale neptal se na to. Odvážil se až jednou zeptat dívky ze sousedství, která ho hlídala, a její odpověď v něm uvízla na celý život: „Ne, ona se již nikdy nevrátí.“

Jaký dopad měla tato věta, popisuje Buber sám slovy: „O pravdivosti vyřčených slov jsem vůbec nepochyboval.“

Zůstala ve mně vězet a z roku na rok se více usazovala a již po necelých deseti letech jsem je začal pociťovat jako něco, co se týká nejenom mě, ale i toho druhého člověka. Později jsem si vybral slovo „míjení“, kterým je možno označit proměškání skutečného setkání dvou lidí... Domnívám se,

že všechna pravá setkání, která jsem během svého života prožil, měla svůj původ v oné chvíli.“ Pro pochopení toho, co je to setkání, musel tedy Buber zřejmě zažít toto základní míjení. Zkušenost setkání, které později Buber popsal, je ovšem setkání s koněm na otcově statku v Bukovině, kdy se nepozorovaně vkradl do stáje a šimral svého oblíbeného hřebce na šíji:

„Nebyla to pro mne obvyklá zábava, ale velká, sice přátelská, avšak i hluboce vzrušující událost. ... Co jsem u tohoto zvířete prožil, bylo to jiné, ta strašná odlišnost jiného, která mi dovolila přistoupit blízko a dotknout se... Když jsem pohladil tuto ohromnou ... hřívu a pocítil, že živoucí pod mou rukou žije, bylo to, jako by se mě kůže dotkl samý základ této vitality, který mne přece jenom připustil k sobě, svěřil se mi a projevil se v ty a Ty.“ ... „Když jsem na to pomyslel, kůň zřejmě vycítil, že se již

neoddávám okamžiku, a šknul hlavou. Setkání tím skončilo a já poznal, že se odehrává pouze v přítomném okamžiku.“

(Dle: Mikuláš Vymětal: *Poselství Martina Buber dnešku*; web Společnosti křesťanů a Židů: krestane-zide.info) VR

„Zázrak je něco, co se stane; ale pouze tehdy, když se stane lidem, kteří jsou schopni nebo připraveni ho jako zázrak přijmout.“

(Martin Buber)

Žluté petrklíče

Z kytičky žlutých petrklíčů se směje slunce na stole přinesly jaro od studánky vracím se k dětství ke škole

V lavici brašna na vědění kalamář kaňky v sešitě kulatý meloun s mapou světa co všechno čeká na dítě

Za oknem vzduch se jarem chvěje a přitahuje jako míč obláčky lodě vemte na zád'

tu dětskou touhu jež chce pryč

chytit si slunce u potoka s broučkem se šplhat po stvolu od stolku hledí přísné brýle a s nimi tisíc úkolů

Z kytičky žlutých petrklíčů se směje slunce na stole přinesly jaro jež vzal vánek nechte mě dneska po škole

Miloslava Vyletalová-Izáková
(NO Praha 1-Malá Strana)

Můžete si přečíst

Klára Smolíková: H.U.S. vydalo nakladatelství Kalich Praha 2015, ilustrace: Lukáš Fibrich, odborná spolupráce: Richard Vlasák, 202 stran.

Nakladatelství Kalich vydalo k 600. výročí upálení reformátora v r. 2015 knihu z pera Kláry Smolíkové s názvem *H.U.S.*, což je zkratka pro hlášku „Hus úplně světovej“.

Zkušená autorka knih pro mládež spolupracovala s výtvarníkem Lukášem Fibrichem, který svým osobitým ztvárněním prokázal citlivý smysl pro literární styl spisovatelky. Ač má Smolíková k husitství svou profesí blízko a látkou se zabývala ve spisu Husité, vydaném r. 2012 v Albatrosu, vybrala si k odborné spolupráci profilovaného historika Richarda Vlasáka.

Uvedená trojka spolupracovníků svědčí o odpovědnosti nakladatele vůči Husově památce v současném českém kulturním obzoru. Z hlediska recenzenta zvláštní uznání zasluhuje, že je kniha svým příběhem, stylem, výběrem, způsobem výkladu a pochopením látky adresovaná dnešní středoškolské mládeži. Nakořím Hus patří, je chlapec Petr, který deklaruje svůj ateismus. Do tábořského gymnasia přichází z Prahy, odkud se jeho rodina pod tlakem okolností odstěhovala. Protihráčkou v příběhu je dívka Magda z jihočeského venkova, aktivní v evangelickém sboru a s kontakty na ústředí Českobratrské církve evangelické. Historická látka se rozličným přístupem stává přitažlivější.

Z dopisů našich čtenářů

V čísle 21 našeho časopisu vyšel krátký článek slovenského biskupa bratra Jana Hradila „*OBAVY O IDENTITU CÍRKVE*“, reagující na dopis dr. Jiřiny Kubíkové, v němž sestra vyzývá biskupský sbor k reakci na „postupnou ztrátu reformační podoby naší církve a její rekatolizaci“. V rámci diskuze, která se na toto téma otevřela, přinášíme další reflexi, příspěvek bratra Petra Vaculoviče z NO Hodonín.

Sestry a bratři, vážím si názorů prof. Kubíkové. Rád bych je ale na tomto místě zasadil do poněkud širších souvislostí. Církev katolická prošla za posledních 100 let obrovským vývojem. Probudila se – v nejlepší smyslu toho slova, byť v mnoha ohledech zůstala institucí konzervativní – což ale samozřejmě není vždy na škodu. Jak papežové Jan XXIII. a Jan Pavel II., tak především současný papež František ale nejsou v žádném případě pokračova-

teli „zamrzlého“ myšlení a konání svých předchůdců, kteří předsedali Svatému stolci v dobách vzniku ČČSH. A to je pro nás, členy ČČSH, velký problém. Máme přiznat, že jsme s takovým vývojem snad vůbec nepočítali, anebo máme dál a do omrzení tvrdit, že církev katolická je nereformovatelná, přestože vidíme, že tomu tak není? Přestože dnes a denně vidíme, že máme čím dál větší problém smysluplně reformovat především církev vlastní? Přestože většina věřících (i nevěřících) lidí mimo naši církev považuje ČČSH i 26 let po znovuzískání náboženských svobod převážně za pouze „takzvanou“ církev někdejších kolaborantů s komunisty nebo přinejlepším jakousi lidovědemokratickou verzi církve na půli cesty mezi katolictvím a protestantstvím, která má za svatou daleko spíše pro mnohé kontroverzní osobnost Jana Husa než Boha, Ježíše Krista a Ducha svatého?

Proto tvrdím, že katolictví jako takové není dnes pro existenci ČČSH žádným ohrožením, ale naopak významným poučením. Skutečný život je tam, kde je odvaha jít i do věcí, u kterých není vždy stoprocentně jisté, jak dopadnou a co nového s sebou přinesou, což si díky „druhému Vatikánu“ katolíci intenzivně uvědomili. Úporná snaha některých našich sester a bratrů „odkatolizovat“ ČČSH mi tedy přijde jen jako další způsob, jak, byť, doufám, neúmyslně, odvádíme svou pozornost od hlavních důvodů úpadku identity naší církve. Tím hlavním důvodem tohoto úpadku je dle mého názoru to, že se naše církev nachází ve stavu, kdy od ní už nikdo na mnoha místech neočekává žádné překvapení, žádný pohyb. Vsázíme převážně a vytrvale na to, co je pro nás v podstatě od začátku existence naší církve typické. Od doby založení ČČSH nepředkládáme (až

Pokračování na str. 4

Laskavá péče a disciplína

Na to téma by se daly napsat celé svazky, vést nekončící diskuse. Všichni známe věc z vlastní zkušenosti, všichni jsme byli kdysi příjemci obojího, ať už od rodičů nebo pedagogů, a všichni jsme také zakusili druhou stranu, tedy tu uštěďující, která ve své neschopnosti najít správný „mix“ zažívala okamžiky mírného zoufalství. Kdyby na poměr přelaskavé péče a dodržované disciplíny byl nějaký Avogadrův zákon či jiná poučka, která prostě platí! Ale není a patrně ani nebude. I když je fakt, že se ještě před dvěma-třemi generacemi řešily mnohé problémy snáze díky samozřejmému uplatňování jednoduchých zásad. Začnu zdánlivě vzdáleným příkladem. Naši holandské přátelé si pořídili psa, ostrého, chytrého anglického normíka. Nesmím zvědavého. Všude chtěl být první. Jakmile se páníčkové zvedli, okamžitě vystřelil. Ale neexistovalo, aby směl jako první projít dveřmi: „Napřed pán, a potom pes.“ I kdyžby se ve dveřích vytvořila skrumáž a někdo ze vzácné společnosti riskoval, že se potluče. „No, pro jednou...“, troufla jsem si tehdy poznamenat. Ale Jan mne usa-

dil. Ano, měl pravdu, výjimky z výchovných zásad se prostě nedělají. A jako bývá cesta do pekla dlážděna dobrými předsevzetími, je špatná výchova orámována dobře míněnými výjimkami. Často i pro pohodlí těch, kteří by měli vychovávat, protože je třeba nějaké to porušení pravidel v dané situaci jednodušší. Zkusím zalistovat v paměti hodně nazpátek. Vyrůstali jsme našťastí v třígenerační rodině a naše babička dbala na to, i když vylitané dětičky už na oči neviděly, že musí před spaním odříkat modlitbičku. A když jsme se sešli u stolu, neexistovalo ani ve všední den, aby se mladší – kterým zpravidla důkladně vytrávil – vrhli do jídla, dokud neseděli dospělí. Je to formalismus? Myslím si, že nikoli. Je to nenásilná forma, kterou se vštěpuje i docela malým dětem, že nejsou středem světa a že nepsané úmluvy je třeba zachovávat, i kdyby polévka o dva stupně vychladla. Další příklad je z uplynulých Vánoc. Sešli jsme se k sváteční večeři včetně vzdálenější rodiny se dvěma dětmi. Ten větší chlapec je velmi dobře živý statný chasník, asi jedenácti-

letý. Okamžitě se vrhl do jídla, jakmile bylo přineseno na stůl – ještě než se ostatní orientovali, kde budou sedět a co budou pít. Když měl dost, prostě se zvedl a odešel. Nikomu to nevadilo. Možná je to tím, že jsou všichni o něco mladší a vzpomínky na dětství se jim ještě nevynořují tak plasticky, možná u nich doma nebyly zavedeny některé principy, které se mně jeví jako veskrze prospěšné. A proč o tom píšu? Byla by to ovšem utopie, v dnešní uspěchané době, kdy mají děti plno kroužků, hodin a povinností až do pozdního odpoledne, pokoušet se o organizování společných večerů. Ale občas to jde a jsou také víkendy a svátky. Existují rodiny, hlavně evangelické, ve kterých se před každým společným jídlem pronáší aspoň kratičká modlitba. My si dnes skoro nic nedokážeme odepřít. Ani si většinou nemusíme nic odepřít – jako tomu bylo dřív, aby zbylo na ostatní. Ale ta chvílička, ve které počkáme, než se pustíme do něčeho, na co máme chuť, a ve které si uvědomíme, že ne všichni jsou tak šťastní jako my a že máme za co být Pánu Bohu vděční – ta by mohla opravdu působit bez velkého vysvětlování tím správným směrem. **Pavla Váňová**

kladu otázku, nakořím se Husova náboženská motivace a finální směřování jeví ve spisu jako historický jev středověku, anebo jako Husova nosná vlna (třeba jen skrytá) výzva k současnému náboženskému vyznávání. Autorka nesporně usiluje čtenáře oslovit a vtáhnout do Husova etického zápolení. Zdá se mi, že k tomu míří příběh knihy (jakýsi druhý plán). Otec hlavního protagonisty Petra jako investigativní žurnalista se dostává do konfliktu s mocnou firmou, jejíž machinace otevřeně kritizuje. Firmou je obžalován, dohnán opustit Prahu a přijmout místo regionálního žurnalisty. Nakonec je spor vyřešen pro „pravdu, již žurnalista zastával“, pozitivně. Autorka je silná v detailu. Působivé jsou charakterizované profily a příběhy studentů, jak jejich jednáním, tak i výběrem témat jejich soutěžních

příspěvků. Evangelická Magda příběh Gándhího nazve *Modlím se za chůze, bojuji vsedě*. Premiant tábořské třídy Karel život T. G. Masaryka prezentuje pod názvem *Nikdy není pozdě vyskočit na koně*. Přistěhovaný Pražák Petr „Husa úplně světového“ pojednává pod titulem *Legenda o pravdě a ohni*. Všichni tři dostanou v literární soutěži první cenu ex aequo. Kniha je uzavřena jako americký happy end. Při vyhlášení vítězů se Karel a Petr poplácají po zádech. Magda premiantovi podá ruku a Petrovi dá pusku. Kniha patří do rámečků naučných spisů pro mládež, a tak je třeba ji chápat a posuzovat. Je kultivovaným oslovením současných teenagerů odkazem reformátora Jana Husa. Rozhodující soud o ní vysloví mladí čtenáři, jimž je určena. Hodně štěstí... **Zdeněk Kučera**

ZPRÁVY

První počernická knihobudka a První farní knihobudka

Najdete je na plotě fary Církve čsl. husitské na Náchodské ulici 382/171, na zastávce Divadlo Horní Počernice směrem na Prahu.

Knihobudka vznikla díky nadšení mnoha lidí a farníků Církve čsl. husitské. Patrony je husitská fara v Horních Počernicích a diakonické středisko Divizna. Jsme součástí komunity *mini.knihovna.cz*.

Zveme všechny milovníky knih, a nejen je, aby se u nás zastavili a potěšili se pěknou knížkou. Zároveň může naše Knihobudka posloužit jako inspirace pro ostatní.

Eva Cudlínová

Veřejná sbírka na zvon

Náboženská obec CČSH v Děčíně vyhlásila k příležitosti blížícího se 600. výročí odsouzení a upálení M. J. Husa veřejnou sbírku. Jejím cílem je shromáždit prostředky na 80kg zvon, který ponese kazatelovo jméno. Ten bude instalován na Husův sbor v Podmoklech, kde na střeše vznikne zbrusu nová zvonička. Číslo účtu veřejné sbírky je: 2110766612/2700 (Unicredit Bank). Dárcům, kteří přispějí vyšší částkou a požádají o to na e-mailu zvon@husitidecin.cz nabízíme zajímavé „odměny“. Při částce nad 500 Kč nabízíme uvedení vašeho jména na webu a na listině, která bude vložena do zvoničky. Pokud věnujete nad 5000 Kč, necháme vylít vaše jméno na zvon. Když přispějete částkou nad 10 000 Kč, dostanete k tomu všemu i bronzovou repliku (11 cm) nového zvonu. Další informace a aktuální vybraná částka: www.husitidecin.cz/zvon.

Petra Motyčková, tel.: 739 085 323, e-mail: petra.motyckova@original-com.cz.

Agadir v Karlíně

Divadlo hudby a poezie uvádí „Agadir“ – představení k 50. výročí založení divadla Agadir. Představení proběhne 6. června v 18 hodin v karlínském sboru (Vítkova 13, Praha - Karlín) pod záštitou Její Excelence velvyslankyně Marockého království.

Autorem literární předlohy je Artur Lundkvist, hru přeložili Josef B. Michl a Antonín Přidal. Dramaturgyní je Milena Fucimanová, autorem hudby Ondřej Fuciman. Plakát s dalšími informacemi naleznete na webu církve v rubrice „Pozvánky“.

Olga Nytrková

Zpáteční lístek

do posledního ráje Oty Pavla
Zveme vás na Setkání 3. věku 30. června v 15 h v NO Praha-Karlín

(Vítkova 13). Setkání se spisovatelkou a básnířkou Jaroslavou Pechovou proběhne ve spolupráci s kulturní radou naší církve a odborem kultury Městské části Praha 8. Spisovatelka a básnířka Jaroslava Pechová zde představí svoji tvorbu, která je opravdu rozsáhlá. Píše knížky pro děti, ale též intimní lyrickou poezii. Vytvořila i sbírku básní, kterou věnovala milované řece Berounce, co se klikatila jejím dětstvím, a další zase věnovala městu Praze, kde léta žije. U příležitosti 70. výročí narození spisovatele Oty Pavla napsala úspěšnou knihu „Zpáteční lístek do posledního ráje Oty Pavla“. Právě v těchto dnech tato kniha vychází již v šestém, upraveném vydání. Autorka v posledním tvůrčím období do svého hledáčku pozornosti chytá veselé příběhy lidí, a ty pak ožívají v jejích povídkových knihách plných laskavého humoru. Je také autorkou třinácti Hrnčíkových kuchařek. Její dílo vychází také na zvukových nosičích a objevuje se i v rozhlasovém vysílání. Některé knihy a povídky byly přeloženy do němčiny, angličtiny, slovenštiny a srbštiny. Získala různá ocenění, je členkou Obce spisovatelů a Syndikátu novinářů ČR.

Olga Nytrková

Setkání dětí v Příbyslavi

máme v naší romantické, trochu rozestavěné, farní chaloupce a polodivoké zahrádce pro odrostlejší děti ve věku asi 9 - 14 let, v termínu 8. - 15. srpna. Spaní je v půdních pokojích po pěti ve vlastním spacáku; oddělené sprchy a WC, dobré jídlo, tři hodní vedoucí. Program má duchovní základ – biblické příběhy, zpívání, ranní a večerní chvály v kapli, hry, soutěže, sporty, výlety, koupání, výtvarná činnost, ohně atd. Cena za týdenní pobyt 1000 Kč. Nástup je v sobotu odpoledne, můžete přijet autem (dům je v horní části náměstí), dobré spojení vlakem (nádraží je blízko, na pomoc vyšleme spojku). Vezměte si spacák, dobré boty, sandály, plavky, pláštěnku, pro jistotu teplé oblečení, potřeby osobní hygieny. Neberte nic cenného. Přihlášku najdete na webu církve v rubrice Pozvánky. Kontakt: František Tichý, Komenského 20, Jihlava, tel.: 736 265 817, e-mail: frantisektichy@email.cz FT

Zemřel bratr Miroslav Vitáček

V noci dne 26. 5. zemřel ve spánku dlouholetý příslušník naší církve - inženýr Miroslav Vitáček - ve věku nedožitých 94 let.

V tomto věku mnoho lidí pouze čeká na příchod smrti. On však byl opravdu trochu jiný. Narodil se 29. 7. 1921 a svůj život měl přeznačen faktem, že se pohyboval mezi Slovany a Čechami. Jeho tatínek působil na Slovensku po vzniku československého státu, proto byl bratr Vitáček skutečný „Čechoslovák“ a vždy hájil jednotu Čechů a Slováků. V naší náboženské obci v Bratislavě chodil na bohoslužby se svojí manželkou, která ho v pravém slova smyslu do církve přivedla. Chodili mezi nás spolu pravidelně neděle co neděle, ale i ve středu na biblickou hodinu. Sestra Věra Vitáčková byla dlouholetou předsedkyní rady starších, bratr Vitáček byl pro změnu prvním místopředsedou diecézní rady Bratislava. Dále byl díky svému povolání stavebního inženýra předsedou stavební komise diecézní rady a jako stavební dozor vedl přestavbu církevního ústředí na Jozefské ulici v Bratislavě. Ještě ve svých 90 letech s úžasnou silou a vervou pobíhal po staveništi. Ve středu 20. 5. byl naposledy mezi námi na biblické hodině. Velice aktivně vykládal, co ho v církvi těšilo a slíbil, že zase brzy přijde se svojí manželkou - jen co se manželka uzdraví. Tento slib však již nesplnil. Byl v pravém slova smyslu odvolán na věčnost. Za celý jeho život děkujeme Bohu. Bude nám všem chybět.

Jan Hradil, biskup

Z EKUMENY

PRVNÍ ZASEDÁNÍ MLÁDEŽNICKÉ KOMISE SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ

V druhém květnovém týdnu se v Káhiře (Egypt) sešli k prvnímu zasedání členové mládežnické komise Světové rady církvi, aby vytyčili cestu, kterou se bude komise dalších sedm let ubírat. Komise v čele s předsedkyní Martinou V. Kopeckou (Církev československá husitská), místopředsedou Mena Shawky Nassif Habbeem (Koptská pravoslavná církev) a dvěma komoderátory: Emily Evansovou (Uniting Church in Australia) a Christopherem Euphou (Moravian Church in Jamaica) představila svou vizi a program aktivit, které předloží Ústřednímu výkonnému výboru Světové rady církvi na jeho červnovém zasedání v Arménii. V rámci prvního zasedání byli členové komise přijati biskupem Koptské pravoslavné církve v Egyptě – H. G. Youaneseem, který s nimi rozpravěl o důležitosti role mladých ve všech církevních společenstvích, a také se zapojili do mezináboženského dialogu v univerzitním prostředí muslimské univerzity Al Azhar. Aktuální dění v mládežové komisi můžete sledovat na webových stránkách Světové rady církvi www.oikumene.org.

Z diskuse nad čl. **OBAVY O IDENTITU CÍRKVE**, dokončení ze str. 3

na výjimky) tomuto světu žádné zásadní, opravdu vlastní výzvy, nejsme již dávno o krok napřed před přirozeným vývojem věcí. Demokratická struktura církve ani její teologie, ani jakákoli jiná systémová kvalita, která CČSH charakterizuje, už dnes naší církev SAMA O SOBĚ prostě nezachrání. Pro budoucnost naší církve tedy vidím v zásadě dva možné scénáře vývoje. První je nelichotivý: CČSH si bude dál dělat strašáka z více a více věcí, nejen z katolictví, ale rovněž z „nezdravého“ ekumenismu, z pocitu, že co není dostatečně „husovské“, je pro naši církev už z principu problematické... a postupně se rozdělí na lidi zcela pohlčené a zároveň frustrované neúspěšným hledáním viníka za neutěšený stav církve – a ty druhé, rozplynuté (v nejlepším případě) v církvích, které si podobné strašáky buď vůbec neudělaly, nebo se s nimi vždy včas vyrovnaly novou vizí a jasným vyrovnáním se s minulostí. Druhý scénář je, myslím, o mnoho povzbudivější. Naše církev by mohla zažít velké znovuoživení, pokud:

- si uvědomí, že se již nachází v situaci, kdy se musí okamžitě zásadním způsobem začít měnit, jinak se jí přihodí něco ještě daleko horšího, než je alarmující úbytek členů – totiž, že se stane nadbytečnou,
- dá najevo, že jejím cílem je být tím, čím je pro ni v daném prostředí a čase vysoce smysluplné být – totiž funkční a zkušeností reformace vysoce inspirující alternativou církve katolické,
- připomene si, že zvešla z katolického prostředí s touhou pozitivně ovlivnit svou existenci právě katolictví, nikoli rozšiřovat množství nebo členskou základnu evangelických církvi (nic ale proti evangelikům – jsou mezi nimi skvělí lidé!).
- dá jasně najevo, že je otevřená především všem lidem, kteří mají problém s některými body oficiální dogmatiky katolické církve...
- dá jasně najevo, že stojí o výrazné talenty v oblasti kultury ducha obecně a dokáže je podpořit minimálně tím, že jejich umění a životní svědectví ráda pozve do prostor svých sborů i v případech, kdy se to možná jednotlivcům zevnitř církve nebude úplně hned líbit,
- dá jasně najevo, že někdejší úzka spolupráce některých duchovních s komunistickým režimem byla jednoznačně hanbou církve,
- významně podpoří projekty, které slibují významné oživení dění v našich sborech a kostelích, aby se tyto stávaly více a více opravdovými a živými centry duchovní a tvůrčí svobody, nikoli jen živými pomníky časů zašlé slávy.
- přijme za svou skutečnost, že identita čehokoli se tvoří především tím, čím to či ono ve skutečnosti je, nikoli tím, čím by si přálo být.

Sestry a bratři, obavy o naši církev mám. Přesto věřím, že Husova slova o pravdě, která osvobozuje, znamenají pro naši církev v této chvíli daleko více, než si možná mnozí z nás jsou ochotni připustit.

Toť mé mínění. Pusťte se do mě.

Petr Vaculovič

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

POVOLÁNÍ CELNÍKA

Vypište si z horní tabulky písmenka v pořadí daném dolní tabulkou a vyjde vám jeden z Ježíšových výroků.

N	E	L	P	T	N	É
J	Í	L	E	R	E	O
I	O	T	Ř	E	V	Í
K	Í	U	M	A	N	Ř
A	D	E	Z	C	B	A

7	13	25	9	11	34	2
16	23	1	30	20	8	32
28	10	27	12	26	22	17
3	35	15	31	4	29	5
21	19	6	18	33	14	24

(Řešení z minulého čísla: stromek; dlaždice; cip pláště; oko lampy; měsíc.)
Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal. tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatně: F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production: tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

